

Sygn. akt **II Cz 1666/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Gamrat – Kubeczak

Sędziowie: SO Mariola Wojtkiewicz

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2014 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko C. K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 11 kwietnia 2014 roku w sprawie III C 397/14

oddala zażalenie.

SSO Tomasz Szaj SSO Dorota Gamrat – Kubeczak SSO Mariola Wojtkiewicz

Sygn. akt **II Cz 1666/14**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2014 roku oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie roszczenia poprzez wpisanie w księgach wieczystych prowadzonych dla nieruchomości zakazu zbywania oraz ostrzeżeń o toczącym się postępowaniu.

Sąd Rejonowy przywołując regulację art. 730 § 1 k.p.c. oraz art. 730¹ k.p.c. uznał wniosek za niezasadny. W ocenie Sądu bowiem powód nie uprawdopodobnił roszczenia. Z treści pozwu i dołączonych do niego dokumentów wynika, że powodowi przysługuje wierzytelność wobec Z. P.. Tymczasem żądanie sformułowane w pozwie dotyczy uznania czynności prawnych dokonanych przez D. P., z którą dłużnika nie łączy ustrój wspólności majątkowej wobec zawarcia umowy majątkowej małżeńskiej. Orzeczenie Sądu Okręgowego z dnia 5 czerwca 2013 roku, I C 898/12 stanowi o uznaniu czynności prawnej za bezskuteczną wyłącznie wobec B. B. i nie ma znaczenia w niniejszej sprawie.

Ponadto, zgodnie z regulacją art. 738 k.p.c. Sąd rozpoznaje wniosek w jego granicach, co oznacza, że jest związany wskazanym we wniosku sposobem zabezpieczenia. W ocenie Sądu Rejonowego wnioskowany sposób zabezpieczenia nie odpowiada prawu, w szczególności regulacji art. 755 § 1 k.p.c.

Powyższe postanowienie zaskarżył powód, zarzucając:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 531 § 2 k.c. poprzez jego pominięcie przy dokonywaniu wykładni art. 527 k.c., co doprowadziło do uznania, że powód nie uprawdopodobnił roszczenia i oparcia orzeczenia przez Sąd o ocenę interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia o przepis art. 527 k.c.

2) naruszenie przepisu postępowania – art. 755 § 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji błędne uznanie, że wskazane przez powoda sposoby zabezpieczenia nie odpowiadają prawu, a w szczególności art. 755 § 1 k.p.c.

Wskazując na te zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i udzielenie zabezpieczenia w sposób objęty wnioskiem.

Powód wskazał, że Sąd Rejonowy pominął regulację art. 531 § 2 k.p.c. Osoba trzecia, która uzyskała korzyść od dłużnika rozporządziła nią nieodpłatnie na rzecz pozwanego, czego Sąd nie rozważył. Natomiast interes powoda w udzieleniu zabezpieczenia wyraża się w konieczności zapobieżenia dalszym nieodpłatnym rozporządzeniom nieruchomościami.

W myśl art. 755 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd może ustanowić zakaz zbywania przedmiotów lub praw objętych postępowaniem. Powód wnioskował o wpisanie zakazu zbywania w księgach wieczystych nieruchomości. Taki sposób zabezpieczenia nie stoi w sprzeczności z dyspozycją przepisu, bowiem wpisanie zakazu zbywania nieruchomości jest formą ustanowienia zakazu zbywania nieruchomości. Ustanowienie zakazu zbywania nieruchomości, musi się objawiać w jakiejś zewnętrznej formie, w związku z czym, wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego uznać należy, że wpisanie zakazu zbywania nieruchomości w księdze wieczystej jest jednoznaczne z ustanowieniem zakazu zbywania nieruchomości, jednocześnie jest sprecyzowaniem uzewnętrznienia formy tego zakazu. Możliwość wpisania ostrzeżenia w księdze wieczystej przewiduje art. 755 § 1 pkt 5 k.p.c. Nadto katalog sposobów zabezpieczenia z tego przepisu nie jest katalogiem zamkniętym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie powoda okazało się bezzasadne.

Stosownie do art. 730¹ § 1 k.p.c. udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. W myśl § 2 interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Stosownie do art. 755 § 1 pkt 2 oraz 5 k.p.c. jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. W szczególności może ustanowić zakaz zbywania przedmiotów lub praw objętych postępowaniem oraz nakazać wpisanie stosownego ostrzeżenia w księdze wieczystej lub we właściwym rejestrze.

Nie sposób jest podzielić stanowiska powoda, że wpisanie zakazu zbywania nieruchomości jest formą ustanowienia zakazu. Zatem wpisanie zakazu zbywania w księdze wieczystej jest jednoznaczne z ustanowieniem zakazu zbywania nieruchomości i jednocześnie sprecyzowaniem formy tego zakazu.

Wskazać należy, że udzielenie zabezpieczenia następuje w formie postanowienia Sądu (art. 740 i 741 k.p.c.). Natomiast art. 755 § 1 pkt 2 k.p.c. jako jeden ze sposobów zabezpieczenia wskazuje ustanowienie zakazu zbywania przedmiotów lub praw objętych postępowaniem. Zastosowanie tego sposobu zabezpieczenia oznacza zatem, że Sąd w drodze postanowienia ustanawia zakaz zbywania określonych praw (zakazuje ich zbywania). Uzewnętrznienie tegoż zakazu następuje w formie postanowienia. Dopiero tak ustanowiony zakaz zbywania może zostać ujawniony w księdze wieczystej, na podstawie wniosku złożonego Sądowi wieczysto księgowemu z dołączonymi dokumentami o ustanowieniu zakazu, stanowiącymi podstawę wpisu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia (...)(...)

Podzielić także należy stanowisko Sądu Rejonowego, iż powód nie uprawdopodobnił swego roszczenia. Stosownie do art. 321 k.p.c. Sąd jest związany żądaniem pozwu. Nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Powód w pozwie sformułował roszczenia o uznanie za bezskuteczne umowy z dnia 31 lipca 2013 roku zawartej pomiędzy D. P. a C. K.. Powód nie wykazał przy tym, aby przysługiwała mu wobec D.

P. jakakolwiek wierzytelność. W świetle tak sformułowanego żądania pozwu bezprzedmiotowe pozostają dywagacje zawarte w uzasadnieniu pozwu co do stosunków pomiędzy powodem, Z. P. oraz D. P. oraz zastosowania art. 531 k.c.

W konsekwencji, uznając prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., należało oddalić zażalenie.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

-(...)

(...)

3. (...)

4. (...)

(...)